

РОЗДІЛ 1

1

Вісімнадцятого травня Трейвіс Корнелл прокинувся о п'ятій ранку. Йому сьогодні стукнуло тридцять шість. Він узув величезні туристичні чоботи, надів джинси та картату вовняну блакитну сорочку з довгими рукавами, відтак сів у пікап і поїхав на південь від свого будинку в Санта-Барбарі. Його шлях пролягав до сільської місцевості в каньйоні Сантьяго, що розташовувався на східному кордоні округу Оріндж, на південь від Лос-Анджелеса. Трейвіс прихопив із собою лише пакунок печива «Орео», велику флягу «Кул-ейду»¹ зі смаком помаранчів та заряджений «сміт-вессон» 38-го калібру (модель *Chief's Special*).

Під час поїздки, що тривала дві з половиною години, він не вмикав радіо, не наспівував і не насвистував жодних мелодій, як це зазвичай роблять чоловіки на самоті. Частину дороги він їхав повз Тихий океан, що розкинувся справа. Над його ранковими водами нависав удалині темний горизонт, важкий і холодний, наче сланець. Але ближче до берега світанковий краєвид вигравав фіолетовими та рожевими відтінками — так наче хтось порозкидав пелюстки чебрецю і троянд. Трейвіс укотре замилувався красою океанічних вод, що мерехтіли у вранішньому промінні.

Це був худорлявий жилавий чоловік із глибоко посадженими темно-карими очима, такого ж кольору, як і його волосся. В нього було вузьке обличчя з високими вилицями, аристократичний ніс і ледь загострене підборіддя. Це аскетичне обличчя більше б личило монаху якогось ордену, котрий досі свято вірив у самокатування й очищення душі через страждання. Один лиш Бог знав, що йому довелося пережити.

Проте іноді на його обличчі проступав приємний, відкритий і теплий вираз. Колись його посмішка звабила не одну жінку.

¹ Відомий американський бренд безалкогольних напоїв. Продається у вигляді порошку, який необхідно розчинити у воді. (*Тут і далі прим. пер.*)

Але це все було в минулому, і посмішка віддавна вже не осявала його лица.

«Орео», фляга та револьвер покоїлись у маленькому зеленому нейлоновому рюкзаку з чорними лямками, що лежав на сидінні збоку. Іноді, коли Трейвіс поглядав на рюкзак, йому здавалося, що він бачить крізь тканину свій заряджений *Chief's Special*.

З шосе, що вело в каньйон Саньяго в окрузі Оріндж, він звернув на вужчу дорогу, а потім — на сільський гостинець, хоча це й було згубно для шин. Десь о пів на дев'яту він припаркував свій червоний пікап на придорожньому майданчику під густою наїженою кроною канадської сосни.

Трейвіс закинув рюкзак за плечі й пішов підніжжям Санта-Ани. Він ще змалку вивчив тут кожен схил, долину, ущелину та хребет. У його батька була кам'яна хижка у верхній частині каньйону Святого Джима — напевне, у найвіддаленішому з обжитих каньйонів, — тому Трейвіс тижнями тинявся безлюдними землями, що розкинулися на декілька миль.

Він обожнював ці дикі каньйони. Коли був ще хлопчиком, у цих лісах водилися чорні ведмеді. Зараз їх уже не стало. Траплялися ще олені-мули, хоча значно рідше, ніж пару десятиріч тому. Проте мальовничий гористий ландшафт, буйна і розмаїта рослинність залишалися в повній цілості. Трейвіс усе йшов і йшов під навісом, утвореним кронами каліфорнійських дубів і платанів.

Час від часу йому траплялися поодинокі хатини й поселення. Та жменька людей, що замешкували тут, у каньйоні, — такі собі відлюдники, які вірили у близький кінець цивілізації, але не зважувалися переїхати у віддаленіші закутки. У більшості вони були простими людьми, яким остогидло гамірне сучасне життя, і вони жили тут собі на втіху, чудово обходячись без каналізації та електрики.

Хоч каньйони здавалися віддаленими, передмістя поступово підступало до них. У радіусі сотні миль у тісно заселених місцевостях округу Оріндж та Лос-Анджелеса проживало майже десять мільйонів людей. Поселення постійно розширювалися.

Але зараз на цей дикий край опускалося божественне світло, яке, здавалося, очищує все довкола, наче дощ, повертаючи йому первісну чистоту.

Треївів присів на широкому плоскогір'ї і зняв рюкзак. Тут, на цьому голому хребті, майже нічого не росло, і навіть куца трава, що пробилася під час короткого сезону дощів, уже встигла висохнути і пожовтіти.

Деся за п'ятнадцять метрів від Треївіса на камені вигрівалася півтораметрова змія-grimучка.

Злісно здійнявши свою клиноподібну голову, вона уважно подивилися на чоловіка.

У дитинстві на тутешніх пагорбах Треївів убив купу змій-grimучок. Зараз він дістав із рюкзака револьвер, підвівся з каменя і зробив кілька кроків у її бік. Вона випросталась і пильно глянула на нього.

Треївів, узявши револьвер в обидві руки, зробив ще кілька кроків, наблизившись на відстань, достатню для прицільної стрільби.

Змія зашипіла. Скоро вона зрозуміє, що не зможе напасти з такої відстані, і спробує втекти.

Хоча Треївів не сумнівався, що завиграшки влучить у ціль, він із подивом відчув, що не може натиснути на спусковий гачок. Колись, приходячи на ці пагорби, він не лише спогадував добрі давні часи, а й убивав усіх змій, що траплялися йому на шляху. Останнім часом самотність і безглуздість власного життя настільки допекли його, що він почувався як напнута тятива лука. Йому треба було вивільнитися від нагромадженої злості, тому вбивство кількох змій — невелика втрата — здавалося чудовими ліками від душевного сум'яття. Але поки він дивився на змію, то усвідомив, що в її існуванні більше сенсу: вона займає певну екологічну нішу й напевне отримує від життя більше задоволення, ніж він. Треївіса почало трясти. Він не міг прицілитися і змусити себе натиснути на гачок. Убивці з нього не вийшло, тому він опустив револьвер і повернувся до каменя, на якому залишив рюкзак.

Змія, безумовно, була мирно налаштована, позаяк одразу винувато опустила голову на камінь і завмерла.

Через якийсь час Треївів розірвав пакунок «Орео». Це були його улюблені ласощі ще з отроцтва. Він не їв їх уже п'ятнадцять років. Печиво було таким же смачним, як і тоді. Треївів відпив «Кул-ейд» із фляги, але напій сподобався йому менше, оскільки виявився занадто солодкий, як для дорослого чоловіка.

«Невинність, захват, радощі та ненаситність молодості можна згадувати, але навряд чи можливо повернути», — подумав Трейвіс.

Давши змії-гримучці разом з її сонячними ваннами спокій, він знову взяв рюкзак на плечі й почав спускатися південним схилом у затінок дерев. Там починався каньйон, а повітря освіжував весняний подих вічнозеленого лісу. На західному схилі, що вів до темного дна каньйону, Трейвіс повернув на захід і ступив на оленячу стежку.

Через кілька хвилин, проходячи між парою каліфорнійських платанів, крони яких нахилились, утворивши подобу склепіння, Трейвіс опинився на осяяній сонцем галявині. На протилежному її кінці оленяча стежка губилася в тій частині лісу, де ялинки, лаври та платани росли щільніше, ніж в інших місцях. Попереду був крутий схил, що вів на дно каньйону. Хоча Трейвіс стояв на самому краєчку залитої сонцем галявини, його черевики ховалися в тіні, та й бачити він міг уперед лише метрів на п'ятнадцять. Потім стежка різко обривалася в темряві.

Щойно Трейвіс ступив у тінь дерев, як із сухого паростя справа виплигнув пес і, хекаючи, кинувся до нього. Це був чистопородний золотистий ретривер. Навскидь йому, мабуть, було трохи більше року, бо хоча тілом він уже скидався на дорослого пса, проте не втратив іще цуценячої жвавості. Густа шерсть ретривера, куди понабивалися якісь колючки, травинки та листя, була мокрою, брудною, скуйовдженою і закустраною. Пес зупинився навпроти нього, присів, підняв голову й подивився на чоловіка з невідомою приязністю.

Хоча ретривер і був брудним, усе ж він не втратив своєї привабливості. Трейвіс нахилився, погладив його по шерсті й почув за вухами.

Він також очікував, що зараз із порослі вигулькне захеканий хазяїн, можливо, розлючений через його втечу. Але ніхто не з'явився. Трейвіс вирішив перевірити, чи на псові, бува, нема ошийника й жетона. Ні того, ні другого не виявилось.

— Ти ж не дикий пес, еге ж, хлопче?

Ретривер відхекувався.

— Ні, ти занадто приязний, як для дикого пса. Загубився?

Пес понюхав його руку.

Трейвіс помітив, що, крім брудної та закустраної шерсті, на правому вусі ретривера запеклася кров. На передніх лапах виднілася свіжіша рана, так наче пес тривалий час біг якимись нетрями та хашами, від чого подушечки на лапах потріскалися.

— Видно, що ти подолав важкий шлях, хлопче.

Пес тихо заскавчав, наче згоджувався із Трейвісом.

Той продовжував гладити його спину й чухати за вухами, але за мить чи дві усвідомив, що очікує від пса того, чого він не може йому дати: сенсу та мети його життя й полегші його горя.

— Добре, йди.

Трейвіс легенько поплескав ретривера по боці й випростався.

Пес продовжував сидіти.

Трейвіс проминув його і ступив на вузьку стежину, що вела в темряву.

Пес оббіг його і всівся посеред стежки.

— Ну ж бо, хлопче.

Ретривер вишкірив зуби і глухо загарчав. Трейвіс спохмурнів.

— Відійди, ти ж бо хороший песик, — промовив Трейвіс і спробував обійти його.

Ретривер продовжував гарчати, відтак вишкірився й заклацав зубами просто біля його ніг. Трейвіс відступив на два кроки.

— Гей, що з тобою?

Собака припинив гарчати й тепер лише важко хекав.

Трейвіс знову спробував піти вперед, але пес ще лютіше кинувся на нього. Він не гавкав, але гарчав ще сильніше, постійно намагаючись вкусити його за ноги, тож Трейвісу доводилося поступово задкувати. Таким робом він зробив вісім-десять кроків слизьким покривом із висохлих хвоїнок, відтак перечебився і впав на задницю.

Щойно Трейвіс усівся, пес відвернувся від нього, подріботів галявиною до межі схилу й зазирнув у темряву, щосили при цьому нашорошивши вуха.

— Клятий пес, — промовив Трейвіс, але тварина не звернула на його слова жодної уваги. — Що, до дідькової матері, з тобою таке, песику?

Стоячи в тіні лісу, пес продовжував дивитися на оленячу стежку та вглядатися в темряву лісистого схилу, що вів углиб каньйону. Його хвіст був підібганий.

Трейвіс набрав з півдюжини камінців і вже першим поціливі у ретривера. Хоча удар був досить болючий, пес не заскавчав, а просто здивовано підскачів.

«Ось я й догрався, — подумав Трейвіс. — Тепер він перегризе мені горлянку».

Але пес лише з осудом дивився на нього, все ще залишаючись на місці.

Щось у поведінці змученої тварини — чи то широко розплющені очі, чи то нахил великої кутастої голови — змусило Трейвіса засоромитися свого вчинку. Бідолашний пес дивився на нього з таким розчаруванням, що Трейвіс почувався винним.

— Послухай, — сказав він, — *ти* перший почав і ти це знаєш.

Пес просто дивився на нього.

Трейвіс викинув камінці.

Пес подивився на відкинуті «набої» і підвів голову. Трейвіс готовий був запрягнутися, що побачив схвалення на собачій морді.

Трейвіс міг повернутися назад або знайти інший шлях у каньйон. Але його охопило непоясниме бажання будь-що йти туди, куди *намірявся*. Сьогодні, як і завжди, його ніщо не може зупинити — тим паче така дрібниця, як пес.

Він підвівся, порухав плечима, щоби поправити рюкзак, глибоко вдихнув пропахле сосною повітря й рішуче пішов через галявину.

Вишкіривши зуби, ретривер знову почав гарчати — тихо, але загрозливо.

З кожним кроком Трейвіс втрачав відвагу, а коли опинився десь за півметра від пса, то вирішив діяти інакше. Він зупинився, похитав головою, а потім промовив із м'яким докором:

— Поганий пес. Ти дуже поганий пес. Ти знаєш це? Що з тобою таке, га? Ти ж не був таким, бо схожий на хорошого пса.

Поки Трейвіс улещував ретривера, той припинив гарчання і навіть спробував заметляти своїм пишним хвостом.

— Молодець, — з хитриком у медоточивому голосі промовив Трейвіс. — Ось так краще. Ми можемо подружитися, еге ж?

Пес заскавчав на знак згоди. Всім відомо, що кожен пес видає подібний звук, виказуючи тим самим свою природню любов до ласки.

— Це вже щось, — сказав Трейвіс і зробив ще один крок до ретривера, щоб нахилитися й погладити його.

Пес одразу ж із гарчанням стрибнув на нього й погнав назад галявиною. Вхопившись зубами в його джинси, він почав щосили телпати головою. Трейвіс спробував було вдарити пса ногою, але промахнувся і заледве не гримнувся на землю. Пес за цей час устиг схопити його за іншу ногу й побіг по колу, тягнучи Трейвіса. Той відчайдушно підстрибував, намагаючись втриматися на ногах, але знову гепнувся на землю.

— Дідько! — промовив Трейвіс, почувуючись цілковитим дурнем.

До пса знову повернувся дружній настрій, і він заскавчав, облизуючи руки Трейвісу.

— Божевільний, — промовив Трейвіс.

Пес побіг на інший кінець галявини і, як і раніше, почав вдивлятися на оленячу стежку, що вела вниз, у тінисту прохолоду. Раптом пес нагнув голову й зіщулився. М'язи на його спині та задніх ногах помітно напружилися, наче він приготувався до втечі.

— Куди ти дивишся?

Трейвісу несподівано спало на думку, що пса приваблювала не сама стежка, а щось *на* ній.

— Кугуар? — поцікавився він уголос, підводячись. За часів його юності ці ліси кишіли кугуарами, тому він подумав, що тут і досі могло залишитися кілька особин.

Ретривер загарчав. Цього разу не на Трейвіса; щось інше привернуло його увагу. Пес гарчав глухо і ледь чутно. Трейвісу здалося, що пес одночасно і злиться, і боїться.

Койоти? Їх було повно на схилах. Згряя голодних койотів зможе налякати навіть таку сильну тварину, як цей золотистий ретривер.

Зненацька пес, здивовано заскавчавши, різко відскочив від темної оленячої стежки в бік Трейвіса, а за мить він уже мчав повз нього до іншого краю лісу. Здавалося, що він ось-ось зникне там. Але пес зупинився біля арки із двох платанів, через яку Трейвіс нещодавно пройшов, і очікувально озирнувся. За мить він одчайдушно і стривожено помчав назад, швидко оббіг Трейвіса, схопив його за штанину і почав задкувати, намагаючись потягнути чоловіка за собою.

— Добре, добре, — сказав Тревіс, — заспокойся.

Ретривер відпустив Трейвіса і коротко гавкнув, хоча це його «гав» радше було схоже на важке зітхання.

Було зрозуміло, що пес навмисне перепиняє шлях уздовж похмурої оленячої стежки, бо там ховається щось небезпечне. А зараз ретривер хотів, щоб Трейвіс утік, бо наближалася якась загроза.

Щось наближалось. Але що?

Трейвіс не боявся, йому просто було цікаво. Істота, що наближалася, могла налякати собаку, але ніхто в цих лісах ніколи б не напав на дорослого чоловіка, навіть койот чи кугуар.

Ретривер нетерпляче скавчав і знову спробував схопити Трейвіса за штанину джинсів.

Він поводився дуже дивно. Якщо ретривер був наляканий, то чому не втік, покинувши Трейвіса? Він не був хазяїном пса, і той нічого не був йому винен, тож не мав любити чи захищати Трейвіса. Безпритульні пси не мають ні почуття обов'язку до незнайомців, ні моральних зобов'язань. Невже цей ретривер уявив себе якоюсь подобою Лессі¹?

— Добре, добре, — промовив Трейвіс, відмахуючись від пса, але йдучи за ним до арки з платанів.

Пес побіг уперед по оленячій стежці, що вела вгору до краю каньйону, де дерева росли не так густо і було більше світла.

Трейвіс зупинився біля платанів і спохмурнів. Він дивився на чорну діру серед дерев, яка виділялася на тлі сонячної галявини, дивився туди, де губилася оленяча стежка. Що там могло бути?

Раптом різке стрекотання цикад замовкло, так наче з платівки хтось прибрав голку грамофона. У лісі запанувала незвичайна тиша.

І в цю мить Трейвіс почув, як по захованій у темряві стежці щось біжить — до його вух долинали лише шурхіт камінчиків, що розліталися навсібіч, і тихе потріскування сухої хащини. Хтось продирався до них. Здавалося, що та істота ближче, ніж була насправді, бо вузький тунель із дерев підсилював звук. І все ж таки це «щось» невпинно наближалось, і наближалось аж занадто швидко.

Уперше Трейвіс відчув, що опинився у смертельній небезпеці. Він знав, що в цьому лісі немає таких великих і відважних істот,

¹ Лессі (англ. Lassie) — вигаданий собака породи коллі, персонаж багатьох фільмів, серіалів і книг.